

I. rész

A Demokrácia Vihara

2. fejezet

A Polgárháború Hajnala

Verőfényes nap virrad Washington városára, már egy hét telt el a merénylet óta. Richardot még mindig keresik a romok alatt, de már szinte minden remény szertefoszlott. Hiszen már az Asgardok életjeldetektorai sem találnak túlélőket. Sokan már nem hisznek benne, hogy megtalálják, valószínűleg a felismerhetetlenségig összezúzódott a torony falai között. Azonban mindenképpen meg akarják találni holttestét, s tisztes temetést adni neki. Mivel önkényuralommal kormányzott az elmúlt két évtizedben birodalom szerte káosz uralkodik, senki sem tudja, hogy kié a hatalom, senki sem tudja, mit tegyen. Egyedül a rendszerek megbízott kormányzói rendelkeznek némi szabadsággal ez ügyben, de ők oly sokan vannak, oly sok radikális céllal... sosem juthatnak dülőre.

A nagy gondolkodók szerint amennyiben nem születik gyors döntés a kormányzást illetően a birodalomra legjobb esetben is évtizedekig tartó polgárháború vár. Mivel Hawking nem kívánta hosszútávon fenntartani ezt a rendszert, nem nevezett ki utódot. Egyedül a végrendeletében hagyott utalást a kormányzás jövőjével kapcsolatban, amely a palotával együtt odaveszett, s a biztonsági másolatok is nyomtalanul eltűntek. A Rendőrség ezért ezt nem csak egy egyszerű merényletnek véli, hanem a hatalom átvételére való kísérletnek. Nem csoda, hogy valóságos hajtóvadászatot indítottak. Clark Higginssel az élen, aki szemtanuk tízezreit hallgattatja ki. Elhatározta, hogy valaki bűnhődni fog emiatt. Simon és John is közéjük tartozik, percekkel vannak a kihallgatásaik előtt, némán ülnek a cella padján a katasztrófa eseményire gondolva.

- Az én hibám volt, én marasztaltalak a kocsmában – mondja John, idegesen, tőle szokatlanul komoly hangvétellel.

- Én pedig hallgattam rád, ott maradtam, amikor tudtam mi törtéhet. Éppen olyan hibás vagyok, mint te.

- Figyelj! Ha megtudják, hogy megelőzhattük volna, mindketten börtönben végezzük, még hozzá egy életre. Teljesen mindegy, hogy egyikünk a felelős vagy mindkettőnk, mindenképpen ugyanaz lesz a végkifejlet.

- Ez nem ilyen egyszerű, a törvény emberei vagyunk, és van fogalmad róla mit tettünk? Polgárháború lesz, csak azért mert mi nem voltunk képesek tenni a dolgunkat.

- Nem miattunk van, azok miatt, akik megölték, 63 merényletet követtek el ellene az elmúlt 20 évben. Csak idő kérdése volt, ennek meg kellett történnie. Én azt mondom, hogy teljes mértékben az én hibám volt, értelmetlen mindkettőnknek megfizetnie ezért.

- Nem John, a testvérek vagyunk, együtt megyünk a síttra – vér szerint nem testvérek, de már akképp tekintenek egymásra.

Rövidesen két ór lép oda hozzájuk és bekísérik Johnt a kihallgató szobába, Simonnak pedig egyelőre a cellában kell maradnia. Miután bekísérték az asztalhoz bilincselik, s ott hagyják egy fél órára. Ezután Higgins a maga rezzenéstelen, érzelemmentes arcával lép be a helyiségbe. Leül, majd bekapcsolja a felvevőt s belekezd mondandójába:

- Üdvözlöm Mr. Watermann! Remélem nem okozott gondot önnek, hogy kissé megvárattuk.

- Egyáltalán nem, gondolom nem csak üdvözlés céljából jött el ilyen messzire. Szóval térjünk a lényegre, hagyjuk a szokásos maszlag kihallgató szövegeket, úgysem működnek. Jőmagam már 20 éve vagyok a szakmában.

- Rendben, Mr. Watermann, ahogy akarja, amúgy is sietős dolgom van. Megmondaná pontosan hol volt a robbanás időpontjában?

- Egy közeli kocsmában, a Szabadságtér mellett.

- És mégis mit keresett ön egy kocsmában? Magának nem éppen a császárt kellett volna védenie?

- Csak amíg munkaidőben vagyok, a robbanás 21 óra 34 perckor történt, az én műszakom aznap pedig csak 20 óráig tartott.

- Volt még valaki magával, aki ezt bizonyíthatná?

- Simon is elkísért oda, valamint a kocsmáros is jegyzőkönyvbe vette a rendelésünket, mindkettő alapján igazolható az állításom – feleli rezzenéstelen arccal.

- Érzékelt bármi szokatlant ott léte alatt?

- Elment a TV adása – már kezd ideges lenni, s kérdéses meddig tudja ezt leplezni.

- És tudja, hogy ez miért lehetett? Igen szokatlan ez manapság, nem gondolja?

- Gondoltam meghibásodott – Ekkor belefulladás a szó, tudja, hogy el kell mondania az igazat, viszont józan esze ezt ellenzi. Ezért döntenie kell. Hagyja, hogy Simon bűnhődjön miatta vagy próbálja meg magára vállalni?

- Rendben Mr. Watermann. Tudja én ránézésre meg tudom különböztetni a bűnöst az ártatlantól és látom, hogy maga nem az – Legalábbis neki ezt mondja, már sejti mi folyik itt, majd szép lassan kiséta a szobából.

- Várjon! – kiált utána idegesen.

- Netán van még valami mondanivalója, Mr. Watermann?

- Igen van. Amikor elment az adás Simon sejtette, hogy zavarják. Vissza akart menni a palotához. Viszont én visszatartottam, rábeszéltem, hogy maradjunk a kocsmában. Ha nem teszem meg, a Császár még mindig élne – vágja rá bűnbánóan, Higgins látja rajta, igazat beszél.

- Nos, végre ez igazat mondja, tudja mégis mit tett? Mi vár ránk emiatt?

- Igen, tudom. És sajnálom amit tettem – mondja elfehéredve. – Vállalom a felelősséget a baklövés miatt, Simon ártatlan ez ügyben.

- Meglátjuk Mr. Watermann. Valami nekem azt sugallja, hogy maguk ketten nagyon sok időt töltenek majd rács mögött.

Kisétál a szobából, eközben Simont az örök már bekísérték a szomszédos kihallgató szobába s Johnnal hasonló módon jártak el vele. Higgins fél óráig váratta majd belekezdett a kihallgatásba, amely hasonló ütemben zajlott a következő kérdésig:

- És tudja miért ment el az adás, Mr. Walker?
- Az első sejtésem az volt, hogy zavarták. Sajnos igaznak bizonyult.
- És mondja csak, miért nem tett semmit? Miért nem szólt valakinek?
- Ennek esélyét elhanyagolhatónak véltem, úgyhogy inkább a kocsmában maradtam.
- Biztos benne, hogy ezt önelhatározásból tette? Nem buzdította senki a maradásra?
- John felvetette a maradást, viszont szabad akaratomból döntöttem így. Az én hibám, hogy ez megtörtént, Johnnak semmi köze hozzá - mondja ezt erőteljes, nyomatékos hangnemben.

Higgins ennek hallatán elmosolyodik, végre valaki bűnhődhet a merényletért, végre valakit felelősségre vonhat miatta.

- Nos, Mr. Walker ezzel végeztünk is. Biztosíthatom önt arról, hogy mindketten börtönben töltik majd hátralévő életüket – érzelemmentes arca önelégülté vált, látszik szemein a bosszú öröme.

- És még is miért mi?! – ordít rá Simon. – Nem mi öltük meg, nem nekünk kellene megfizetni érte, hanem azoknak, akik elkövették!

- Tudja, Mr. Walker a történelem folyamán szinte sosem az bűnhődik, aki megérdemelné, mellesleg ezért kapnak majd csak életfogytiglant. Végére is több mint 17 ezren haltak meg a merényletet követően és előreláthatóan milliárdok fognak a továbbiakban – közli vele még mindig öntelten.

Simon folytatná a vitát, de Higgins megfordul és elégedetten elsétál. Az örök Johnt és Simont visszakísérik a cellájukba egészen a tárgyalásukig.

Eközben váratlan események készülnek a Nagytanács termében, a demokrácia utolsó mentsvárában, amely már elhagyatottan áll 2 évtizede. David Trueman, Richard korábbi ellenlábasa gyűlést hívott össze a kísértetjárta épület falai között. A merénylet után minden rendszer vezetőjének kódolt meghívót küldött a csillagkapu hálózaton keresztül, amely jelenleg 20 ezer bolygót foglal magába galaxis szerte.

Kiáll a tanács központi emelvényre majd egy Asgard követ megmozdítva felkapcsolja az áramot a szinte minden fénytől elzárt épületben. Ahogy kigyulladnak a fények oly sok év után teljes pompájában látható lesz a tanácsterem. Amely egy hatalmas ovális alakú kupolás építmény belseje, közepén a tanács központi emelvénye található. E körül helyezkednek el a rendszerek képviselőinek négyzet alakú állványai. Ezek néhány négyzetméter alapterületűek, s alaphelyzetben rögzítve vannak, a képviselők könnyebb meghallgatásának érdekében hologramként jelennek meg közvetlenül az emelvény előtt. Mivel jelenleg közel 1600 emberi

kolónia van, nem mindegyiknek jut egy teljes állvány. Ezeket csak a 200 legfontosabb rendszer képviselőinek tartják fent, ezek felső sorban helyezkednek el.

A többieknek muszáj osztozkodnia, fontosság szerint csökkenő sorrendben. Minél fontosabb egy rendszer a képviselőjének annál kevesebbel kell megosztania az állványt, valamint annál feljebb lévő sorban foglal helyet. Ettől eltekintve mindegyik rendszert egyformán hallatják meg és egyformán intézkednek döntéshozás kapcsán is. A központi emelvényen a népszavazás által választott kormányzó, a Föld képviselője áll tanácsadóival, az ő feladata megfogalmazni a szükséges intézkedést. Maga a döntéshozás a képviselők szavazása által történik, amelyet a 200 felső rendszernek joga van megvétózni ezért az hetekbe, akár hónapokba is telhet. Részben ezért működött jobban Richard egyeduralma, neki csak percek kellettek a helyes döntés meghozatalához, ez Durham esetében volt a legmeghatározóbb. Fontos megemlíteni, hogy ha a kormányzó sokallja ezt az időtartamot, a tanács beleegyezése nélkül is döntést hozhat. Ekkor azonban a tanács köteles szavazást tartani annak lemondatásáról, ha a szavazatok több mint fele a lemondás mellett van (és eddig mindig így volt) a kormányzó köteles lemondani tisztségéről.

Trueman egy másik kő megmozdításával behívja a képviselőket. Ők pedig előléptek a szürkeségből, egyenesen a fényáradatba. Köztük a hatalmas Kirksville planéta képviselője, a gazdag Grovespringé, Warrensburg bányáinak követe. S a gyönyörű New Hampton képviselője is, őt pedig az erős Aurora rendszeré kísérte. Ezután a birodalom gyöngyszeme, a 12 milliárd lakosú Mainsfield büszke képviselőasszonya is megjelent. Őt a legtöbb belső kolóniáé kísérte. A kisebb rendszerek követői közül viszont szinte senki sem mutatkozott. 332-en gyűltek össze a 1572-ből. A gyűlés oly rég óta először kezdetét vette:

- Kedves képviselőtársaim, a 2212-es év első gyűlését ezennel megnyitom. Mint tudják ez a gyűlés nem hivatalos, az ezen való részvétel törvényellenes. Ha bárkinek problémája van ezzel most nyugodtan kísétálhat a tanácssteremből – kezdi Trueman.

Mainsfield képviselőasszonya megköszörüli torkát majd szót kér, hologramja közvetlenül a központi emelvény előtt jelenik meg. Ez egy tipikus Asgard hologram, a képviselőasszony úgy látja az eseményeket mintha valóban ott állna és farkasszemet nézne vele.

- Mind tudjuk mire vállalkoztunk. Csak azon rendszerek küldöttek képviselőt amelyek teljes mértékben támogatják császárrá való kikiáltásodat amennyiben betartod az ígéretedet és azonnali hatállyal elrendeled egy új kormányzó megszavazását majd visszaállítod a szövetségi államformát.

- És a többi rendszer? Mi van a külső kolóniákkal, miért csak a belsők támogatnak?

- Nekik elégük van a diktatúrából, félik, hogy nem tartod be a szavadat. A kikiáltásod után valószínűsíthetően kiválnak a Birodalomból.

- Az nem lehet, ennyien nem válhatnak ki. Azzal az egység is megszűnne, s évtizedekkel vetne vissza minket – hitetlenkedik David.

- Boldogulunk nélkülük is, a hadsereg 70, a mezőgazdaság 50, az ipar 75 százaléka marad a kezünkben. S mindez a népesség alig felére jut majd, sokkal jobb körülményeket tudunk majd biztosítani nekik ezentúl – szól közbe Aurora képviselője.

- És mi lesz velük? Ha nekünk több jut, majd akkor nekik kevesebb fog, ráadásul ki fogja megvédeni őket háború esetén? Nincs elég katonai erejük a tartós önállósághoz – feleli Trueman.

- Ez már nem a mi problémánk, ők döntöttek így, mi előre figyelmeztettük őket az esetleges következményekről. Mellesleg ki támadná meg őket? Senki sem mer ellenünk szegülni. És ha mernék is, miért tennék? – vágja rá Mainsfield bájos és határozott küldötte.

- Ezt nem tudhatjuk előre, ha elszakadnak sebezhető célpontot nyújtanak majd, s jelenleg elég sok faj él mellettünk galaxis szerte, amelynek jól jönne egy kis plusz terület. S külön-külön is tiszteletre méltó haderővel rendelkeznek, ráadásul elég ha csak egyikük támadja meg őket s a többiek sáskákként szabadulnak majd rájuk. Ha pedig velük végeztek mi leszünk a következők, ez az egy bizonyos – Trueman.

- És mégis ki támadna? A Furling? A Doch'te? Esetleg a Raz'gul? Akik kezdettől fogva félték tőlünk? Vagy talán egy szomszédos galaxisok népei akik még csak követet sem küldtek az elmúlt 140 évben? Vagy talán a Drákok rontanak majd nekik koszos korvettjeikkel és csorba kapáikkal? – mondja New Hampton képviselője öntelten.

- És ha igen? A többi faj nem csak fél minket, gyűlöl is. És még csak azt sem tudjuk miért, még ennyit sem árulnak el nekünk. Jó okunk van feltételezni, hogy első adandó alkalmat kihasználnák, hogy kiegyenlítsék a számlát. Valamint... – mondja Trueman indulatosan.

- Akkor mit tegyünk? Erővel kényszerítsük vissza őket, szítsunk polgárháborút? – vág bele a szavába Warrensburg képviselője.

- Nos, ez valóban egyszerűbb lenne mintsem megkockáztatni a környező népekkel való konfliktust. Ha megelőző csapást mérünk rájuk, heteken belül vége lehet. Tény, hogy szégyen lenne ránk nézve, de ez a legkevesebb áldozattal való megoldás – teszi hozzá Kirksville érélyes küldötte a maga erőteljes hangnemében.

- Egyet értek, ha vérnek kell folynia, gondoskodjunk róla, hogy a lehető legkevesebb folyjék – szól közbe Mainsfield képviselőasszonya szokatlanul feszült hangnemben, nehezére esik ezt kimondani.

- Ez elfogadhatatlan. Nem onthatjuk egymás véréért még egyszer. Nem juthat még egy rendszer Durham sorsára. Márpedig ha megtesszük nem egy fog így járni, számos kolónia fog örökre romba dőlni s csupán a túlélők kordozzák majd emléküket – szólal fel meglepő módon Új Durham képviselőasszonya.

- Egyet értek, felesleges saját magunkat pusztítanunk – teszi hozzá New Hampton képviselője.

A következő percekben a küldöttek állást foglaltak az általuk szimpatikusnak tartott megoldás mellett s hosszas viták után sem tudtak dűlőre jutni. Már igencsak kezdtek elharapóznai az indulatok amikor Trueman közbeszólt:

- Mi lenne, ha szavazást indítanánk? Elvégre ezen alapul a demokrácia, a többség akaratát kell szem előtt tartanunk. Ezért azt javaslom, hogy szavazás útján döntsünk a polgárháború kérdéséről – veti fel remélve, hogy a józanész dönt majd és elkerülük a konfliktust.

- Egyet értek! – vágja rá az ott tartózkodók jelentős része.

- Akkor ezennel a szavazást megnyitom.

A következő percekben a képviselők belátásuk szerint döntenek a kérdéssel kapcsolatban, ha támogatják a zöld, ha ellenzik, a piros gombot nyomják le az állványon elhelyezkedő panelen. A rendszer összegzi a szavazatokat, majd annak eredményét mindenki kijelzőjén feltünteti. Az esetleges meghibásodások miatt a kormányzó - jelen esetben Trueman - köteles felolvasni a végeredményt.

- A szavazás lezárult, a végeredmény a következő: - Trueman nem hisz a szemének, ő nem ezt akarta, minden porcikája ellentmond az eredmény felolvasására, de muszáj azt felolvasnia.

- A polgárháború mellett 183, ellene pedig 149 szavazat érkezett. Uraim ezennel, háborúba indulunk. Az ülést lezárom. – mondja idegesen, feszült hangnemben, homlokán látszik az izzadság.

A két Asgard követ visszahelyezi eredeti állapotába, majd a képviselőkkel együtt távozik az épületből. Másnap reggel John és Simon ebédidőben ébrednek cellájukban. Az időt a régmúlt eseményeinek felidézésével töltik, valamint az ott található TV csatornáit lapozgatják. Egyszer csak a déli híradó adására lesznek figyelmesek, amelyet egyszerre minden csatornán közvetítenek:

- Üdvözlöm önöket! Rendkívüli híreinket hallhatják. Ma reggel 6 órakor a belső kolóniák, beleértve minket is egyként kiáltották ki császáruknak a vegyes politikai múlttal rendelkező David Truemant, aki készséggel elfogadta a címet. Legfrissebb híreink alapján a külső rendszerek sorra nyilvánítják ki függetlenségüket s egy új államba tömörülnek. Az új császár percekben belül megkezdi első beszédét s elrendelte, hogy azt minden csatornán közvetítsék. Valamint tüntetésekről és békés demonstrációkról kaptunk híreket szerte a bolygón...

- Hát elkezdődött – sóhajt fel John.

- Szóval a belsők a külsők ellen, legalább nem lesz túl hosszú.

- Mázli, hogy mindketten a belsőkön születtünk, legalább egy oldalon állunk majd.

- Legalább... - mondja a fekete bőrű Simon homlokát összeráncolva.

Ezzel mindketten elhallgatnak s csendesen figyelik az új császár beszédét:

- Emberek! Tudom, hogy azt gondoljátok, hogy csak egy újabb diktátor vagyok. De nem ez az igazság. A címet azért és csakis azért fogadom el, hogy visszaállíthassam szövetséggé a birodalmunkat. Sajnos ezt nem minden rendszer hiszi el, sajnos vannak, akik az elszakadást választották. A döntésüket jóváhagyom, s remélem idővel, amikor már ismét szövetségben élünk ismét csatlakoznak hozzánk addig is sok szerencsét kívánok nekik a boldoguláshoz. Valamint azonnali hatállyal elrendelem egy új kormányzó megválasztását, ezt a megmaradt tanácsstagok fogják eldönteni a nép által választott jelöltek közül, amint ez megtörtént azonnali hatállyal lemondok hatalmamról s a birodalom ismét szövetséggé lesz.

Az emberek tapsolni, éljenezni kezdenek, nem tudják pontosan miben is lesz ez jobb nekik. Minden esetre rendkívül örülnek az általuk hallottaknak.

- S lezárásképp – folytatja Trueman. – szeretném megemlíteni, hogy bár a merénylet nagy tragédia volt számunkra, azonnali hatállyal elrendelem, hogy annak elkövetőit valamint az azzal kapcsolatba hozható személyeket nem érheti büntetés, semmilyen formában nem vonhatják felelősségre bűneikért kapcsolatban. Hiszen hősként kellene ünnepelnünk őket azért amit véghez vittek, hiszen ha nem teszik meg valószínűsíthetően örökre diktatúra alatt maradunk...

- Szabadok vagyunk! – mondják mindketten fennhangon s nevetve.

Kis idő elteltével Higgins csalódott arccal jelenik meg a cellájuk ajtaja előtt.

- Nyissák ki! – förmed rá az örökre.

- Nos, úgy tűnik szabadok vagyunk – dörgöli John, Higgins arcába, majd mindketten füttyöreszve távoznak az épületből.

Ahogy kiértek egyből fognak egy taxit s megindulnak hazafelé. Az oda út nagyrészt eseménytelen volt aztán megakadt a szemük a palota tornya által vájt kráterben. Ahonnan már eltakarították a törmelékét és hatalmas mennyiségű földdel próbálják betemetni azt.

- Mintha az istenek egy hegyet dobtak volna alá az égből – jegyzi meg a taxis.

S csakugyan úgy néz ki a táj, a kráter közelről olyan nagynek tűnik, hogy szinte elképzelhetetlennek tűnik az a feltételezés, hogy ember által keletkezett.

- Mondja csak a császár holtteste előkerült már? – érdeklődik Simon.

- Maga honnan a fenéből jött uram? Ezen lovagol a fél világ, semmit sem találtak, még csak egy bőrfoszlányt sem, amely az ő DNS-ét tartalmazta volna. Ahogy persze legalább ötven másik emberrel egyetemben, de ennek ellenére mindenhol csak ezekkel a fránya összeesküvés elméletekkel találkozik az ember.

- Arra gondolsz, amire én? – fordul oda John barátjához.

- Ugyan... minden nagy ember halála után ezzel van tele a világ, semmi esélye annak, hogy túlélhette – feleli Simon.

- A múltkor is nekem volt igazam – vágja rá John.

- Csak szerencséd volt.

Az út hátralevő részén ezen vitatkoztak, majd a taxi elérte úti célját, ekkor abbahagyták a beszédet s csendben folytatták útjukat. Aztán egyszer csak John ismét odafordul hozzá:

- Akkor gondolom vissza testőrségbe, s felejtsük el az egészséget?

- Koránt sem, elegendem van ebből. Ha más nem végzi rendesen a munkáját kirúgják, minket meg majdnem életünk végéig börtönbe zártak, s semmi garancia nincs rá, hogy ez ne történhetne meg még egyszer. Azzal, hogy senkit sem vontak felelősségre egyenes felhívást intéztek a további merénylőknek. S különben sem hiszem, hogy túl sok igazságtartalom lett volna Trueman beszédében – mondja halál komoly arccal.

- Akkor mi legyen?

- Részemről kilépek és visszamegyek a különleges erőkhöz, érzem, hogy ennek háború lesz a vége. S akkor harcolni akarok a szülőbolygómért. De te nyugodtan maradj testőrnek, elvégre valakinek védenie kell a császárt is – mondja még mindig komoly arccal, de hangjában némi keserűség érződik.

- Ne röhögtess testvér, együtt megyünk – vágja rá gondolkodás nélkül.

- Igen John, együtt megyünk – feleli most már alig látható mosollyal az arcán.

Majd tovább baktatnak lefelé az utcán, nem is sejtve mire vállalkoznak majd...

Darth Raven